

DELIA EPHRON

Pasirodo, santuokos pagrindas gali būti įvairių rūšių.
Viena jų yra melas.

SIRAKŪZAI

DELIA EPHRON
SIRAKŪZAI

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Aušra Stanaitytė-Karsokienė

VILNIUS 2017

Delia EPHRON
SIRACUSA
Blue Rider Press, an imprint of
Penguin Random House LLC,
New York, 2016

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2016 by Delia Ephron
„The Whole Mess... Almost“ by Gregory Corso from *Herald of Autochthonic Spirit*
copyright © 1973, 1975, 1981 by Gregory Corso. Reprinted by permission of
New Directions Publishing Corp.

© Aušra Stanaitytė-Karsokienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© „Tyto alba“, 2017

ISBN 978-609-466-246-1

*Ar vesti man? Ir tapti kaip visi?
Priblokšt merginą kaimynystėj aksomine striuke
ir skrybėle dabitos?*

GREGORY CORSO. „Santuoka“,
vertė Marius Burokas

LIZĖ

TURIU MOMENTINĘ NUOTRAUKĄ, kurioje stoviu Finui ant pečių – man joje dvidešimt devyneri, tai buvo mūsų išstobulintas triukas. Įsibėgėjusi kiek kojos įkabina, per nugarą užskrisdavau jam ant pečių. Nuotraukoje atrodau triumfuojanti ir nė kiek nenustebusi, kad pavyko, – niekad nesitikėjau užsikarsianti vyrui ant pečių, nebūdama nei palaikymo komandos šokėja, nei gimnastė ir anaip-tol ne drąsuolė (tai trūkumas). Tą dieną prieš penkiolika metų Meino įlankos paplūdimyje buvau nelaiminga, bet iš blizgaus dešimt su penkiolika centimetrų atspaudu to niekaip nesuprasi. Tą dieną mes su Finu išsiskyrėm.

Kaip numanote, į tą nuotrauką žiūriu dabar. Prislėgta. Susi-kūpinusi ant akmeninio suolo, juoda dygsniuota striuke, ji man netinka. Čia atrodau kaip žiema birželio dieną. Man už nuga-ros tolumoje – nedidukas uostas su išsibarsčiusiomis burinėmis valtimis ir mažomis jachtomis, vienas iš kelių žavingų Sirakūzų reginių.

Nuolat pasišiaušę mano plaukai draikosi, lyg man būtų vis vien. Akis slepia saulės akiniai. Kaip atrodo, neatsitiktinai. Veidas atsuktas į objektyvą, tačiau be išraiškos. Niekada neturėjau nei noro, nei nuotaikos pozuoti.

Kas mus fotografavo? Neatsimenu. Tos dienos įvykiai – lyg nugrimzdę į drumstą vandenį. Išstumti iš atminties? Tai buvo ne diena, o metai, ir kai kurie iš mūsų nebesikalba – ne tie, iš kurių to lauktumėt: gal jūs ir kalbėtumėtės. Tik ne aš. Kadangi nuotrauka yra mano mobiliajame, greičiausiai ją darė Maiklas, o gal ir ne, nes aš telpu į kadrą. Maiklo fotografuoti subjektai dažnai būna be viršugalvio ar be rankų.

Snou apskritai neturėjo atostogauti kartu. Tai buvo suaugusiųjų kelionė, bet Teilor be jos niekur nė kojos nekelia – taip sakė Finas. Bet ar suprasi, kas dėl ko atsakingas vedybiniame gyvenime – ar ne? Vyras ir žmona – bendrininkai, padedantys vienas kitam slėpti net nuo savęs, kuris vadovauja paradui, o kuris tik žengia į koją.

Ji buvo dešimtmetė, paslaptinga Fino ir Teilor duktė. „Ji nuostabi“, – sakė Teilor, bet prieš metus Anglijoje Snou kalbėjo retai, be to, tyliai. Valgius jai užsakydavo motina. Padavėjas žiūrėdavo, kaip Snou aiškiai protingu žvilgsniu žiūrinėja valgiaraštį, o tada žodį tardavo Teilor. Snou valgydama dažnai skaitydavo ant kelių pasidėjusi „iPadą“. Kai tiesiogiai jos ko nors paklausdavau, ji pakeldavo akis į motiną. Kaip man atrodė, sunerimusi. Ieškodama išsigelbėjimo. „Tu juk mėgsti pienišką šokoladą?“ – sakydavo Teilor. „Tau patiko „Aukšta klasė“? Mes gi tą filmą žiūrėjom tris kartus.“

Man su Maiklu Snou buvo tik fonas.

Dar nepradėjau, o šia replika, be abejo, jau nuteikiau jus prieš save. Taip, aš tokia, šiurkšti stačiokė. Vieniems tai patinka, kiti

negali pakęsti. Aš nelabai linkusi dėl to jaudintis. Finas pasibaisėtų tai išgirdęs, net jei nebūtų Snou tėvas, o Maiklas – ne, nes jis rašytojas. Rašytojai dažnai atleidžia žiaurius apibūdinimus. Net jais žavisi. Juos išgirdę pasijunta įgiję galios, išteisinti, išsisukę nuo atsakomybės už savo pačių negailestingus žodžius. Nes rašytojai mano, kad tai jų teisė: praryti draugą (draugę) be druskos ir paversti jį personažu pagal savo beletristinius poreikius.

Kelionę sugalvojau aš – spontaniško įkvėpimo, pakilimo ir lengvo apsvaigimo akimirką. Svaigalams nuo pat pradžių teko svarbus vaidmuo.

Nuo tada, kai prieš daugelį metų į praeitį buvo nublokšta mūsų vasara, tarp manęs ir Fino išliko ryšys, kurio nei vienas, nei kitas iki galo nesuvokėm. Mus ištikdavo kelis mėnesius trunkantis elektroninių laiškų intymumo priepuolis, paskui praeidavo ir ramybė trukdavo ilgiau negu protrūkis. Ta trūkčiojanti draugystė siejo vien tik mus. Mes buvom vieni kitų vestuvėse, bet mūsų ketvertas niekada neidavom kartu į žmones. Bet kartą netyčia sužinojau, kad visi tuo pačiu metu esam Londone. Susitikom pavaikarientauti. Paskui dar kartą ir dar. Tarp mūsų buvo mažai kas bendra (išskyrus mūsų su Finu istoriją, bet tai ne visai tas pat, kas turėti ką nors bendra). Jie buvo kito pasaulio žmonės – ne mano ir Maiklo: kaip paaiškėjo, tai atpalaiduoja, be to, jie buvo viskuo besidomintys ir žaismingi. Ypač Finas. Teilor buvo apsėsta kultūros, tuo aš žavėjausi, nors pati nebuvo apsėsta. Geri keliautojai – skirtingi keliautojai. „Kur susitiksim kitąmet? – paklausiau paskutinį mūsų bendrą vakarą. Pakėliau taurę. – Už kitus metus.“

Dar ir dabar savęs klausiu: o jei taip ir būčiau praleidusi tą pakilumo akimirką?

Kelionę daugiausia planavo Teilor – jos reikalas, aš ne prieš. Paprastai Maiklas kelias savaites prieš mums išvykstant naršo

kelionių vadovus, ieškodamas ko nors nežinoma ir neįprasta – kai lankėmės Paryžiuje, jis mane nusivare į *Musée de la Vie Romantique** pasižiūrėti Žorž Sand gipsinės rankos kopijos – kaip ir jos meilužio Šopeno, bet šįkart buvo išėjęs į romano finišo tiesiąją ir jam niekas daugiau nerūpėjo.

Aš prie to pripratusi. Tą įprotį įgijau dėl jo. Nesu parašiusi tokio didelio daikto kaip romanas, bet irgi rašau, daugiausia straipsnius žurnalams ir interneto leidiniams. Rašytojai turi vienas kitam palikti erdvės. Niekas, jokia tikrovė taip neįtraukia kaip rašomo kūrinio pabaiga. Iki virpulio apimantis narcisizmas. Tai toks malonumas. Niekaip negalėčiau iš Maiklo jo atimti. Mokėjau tai toleruoti. Buvau patenkinta savo pakantumu. Susitaučiau su nebyliomis vakarieniėmis – su „ką?“ po dviejų minučių, kai pasakydavau ką nors įdomaus.

– Dabar blogas metas kur nors važiuoti, – pasakė jis.

– Per vėlu atšaukti. Vyksta paruošiamieji darbai, beveik viskas sumokėta. Tau būtų gerai atitrūkti – iš tiesų. Būk geras. Mirštu, kaip noriu išvažiuot.

Aštuonių dienų atostogos – juk neskaudės, o aš likusi be pagrindo po kojom. Puolusi į paniką. Tai buvo sunkiausias metas mano gyvenime.

* Romantizmo muziejus (*pranc.*). Čia ir kitur – vert. past.

TEILOR

NUO PAT PRADŽIŲ Lizė ir Finas buvo susimokę, kad tai bus jų dviejų susitikimas. Mes su Maiklu buvome palikti nežinioje. Prieš metus visi labai smagiai leidome laiką Londone. Taip sutapo, kad ten buvome nuvykę tada, kai atvažiavo ir jie, buvome kelis kartus susitikę vakarienės. Visas mūsų penketas buvo patenkintas. Snou tikrai labai patiko.

Tad kodėl nepakartojus?

„Na, tu ir drąsi, kad keliauji su Lize, aš jos bijočiau“, – pasakė mano draugė Eiprelė. Ji prisiminė Lizę iš mūsų vestuvių. Vietoj tosto Lizė padeklamavo tris savo haiku apie Finą, ir visi trys buvo apie tai, kaip ji niekada nemaniusi, kad jis kada nors vesiąs, o dovanų jam įteikė knygą „Pasaulio tualetai“. Knyga apie tai ir buvo – tualetų nuotraukos nuo Apalačų iki Madagaskaro. Štai tokia yra Lizė – išpuikusi prasčiokė, be to, varanti baimę. Finui knyga patiko. Pasidėjo ją ant žurnalinio staliuko. Tai buvo vaikiška mėgėjo šokiruoti užgaida. Tada toji kvailoka knyga man

atrodė tik paikystė. O dabar viską apgalvojusi manau, kad šitaip Lizė siekė įsiterpti į kiekvieną mūsų gyvenimo dieną, kažką primindama Finui, kažką apie juos abu, tarkim, *aš tave suprantu, o ji ne*. Galiausiai aš atsikračiau tos knygos, o Finas net nepastebėjo. Jeigu jam kas dingsta iš akių, dingsta ir iš galvos.

Ilgai mažčiau apie tai, ką tada galvojau, bet tai tik mano reikalas. Pas psichų daktarą tikrai nevaikštau. Aš neturiu problemų.

Kadaise, prieš dvylika metų, kai buvome ką tik susituokę, Finas buvo neseniai atidaręs restoraną – buvome puikūs porininkai. Aš mokėjau elgtis. Jam to reikėjo. Jis tapo vietos įžymybe su išskirtiniu priedu – manimi. Aš iš Aukštutinio Istsaido: geriausia privati mokykla, Vasaro koledžas, diplomas su pagyrimu. Mano plaukai buvo ilgi, tankūs, šviesūs ir glotnūs. Turėjau galingus plaukus. Tai buvo papildomas turtas. „Jeį turi tokius plaukus, – sakė mama, – užtenka ir perpus mažiau grožio.“ Pasičiupus vyrą ilgų plaukų man nebereikėjo ir aš juos nusirėžiau. Dabar apsi-kerpu vietos vyrų kirpykloje. Pagal mano nurodymus Rudis gerai patrumpina plaukus ir sušukuoja nuo kaktos. Sutepu „L’Oreal“ želė, kad būtų glotnūs ir blizgėti. Pas Rudį nevaikšto daugiau nė viena šio miesto moteris ir galiu drąsiai sakyti, kad nė viena iš mano pažįstamų Portlande nemoka taip talentingai naudotis tėvynės gamybos plaukų priežiūros priemonėmis kaip aš. (Čia pokštauju, o tai sakau dėl to, kad žmonės dažnai neskiria, kada aš pokštauju, kada ne.) Nors Finas dejuoja, kiek aš išleidžiu drabužiams, jis patenkintas, kad turi žmoną, pralenkusią savo laiką.

Portlande (Meino valstijoje) sunku nuolat išlaikyti tokį lygį – išsaugoti originalumą. Tačiau, mano akimis, tai visai malonus išbandymas.

Su Finu susipažinau, kai man buvo dvidešimt šešeri (jis trejais metais vyresnis): tada dėščiau anglų kalbą privačioje Spens mo-

kykloje Niujorke – toje pačioje, kurią baigiau. Portlande sustojau pakeliui į vasaros stovyklos draugų susitikimą, o jis pavaduodamas draugą vairavo vandens motociklą (kaip vėliau man sakė, be leidimo – spėjau, kad tai dar ne viskas). Parodė „landynę“ – taip vadino savo būsimą restoraną, kuris tada buvo tiesiog dulkinu tuščia patalpa su suodinais langais. Susėdę ant grindų – šiaip jau ant juodgrindžių, linoleumas buvo nuplėštas – valgėme omarais įdarytas bandeles. Aš juo patikėjau – tikėjau, kad jam seksis, net nežinau kodėl. Gal tiesiog nujaučiau. Tapusi motina supratau, kad nuojauta labai svarbus dalykas, ir vieni ją turi, kiti – ne. Aš nuojautą turiu. Be to, visi pakeliui sutikti praeiviai buvo jo pažįstami. Man tai padarė įspūdį. Dabar jau žinau, kad Portlande visi vieni kitus pažįsta.

Jis mėvėjo samaninės spalvos šortus su antkišeniais. Jam atvaživus į Niujorką mano mama pasibaisėjo. „Vyras su šortais“, – ją net nupurtė. Ir dar jis tarė „jumoras“, o ne „humoras“ – tai buvo jos jautri vieta. Per vakarienę „Gerarde“, kur privalomas švarkas ir kelnės, jis taip ir vilkėjo, tik be kojinių.

„Tu norėjai pabėgti nuo motinos“, – sakė Eiprelė.

Aš norėjau suspindėti. Portlande suspindėti kur kas lengviau.

Turėjau patobulinti Fino garderobą, ir tai įvykdžiau teikdama jam dovanas – tai marškinius, tai megztinį – ir pamažu išgyvendindama senienas. Kas savaitę ką nors išmesdavau arba atiduodavau mūsų namų tvarkytojai, kad parneštų savo vyrui.

Sausį Lizė man atsiuntė žinutę. „Tai ką, Italija?“ Nustebau. Tikėjausi, kad pamirš. Atsakiau: „Snou apie tai tik ir svajoja.“

„Mums tinka“, – gavau atsakymą.

Puiku, pamaniau. Pasijutau lyg ant sparnų. Bus dvigubas nuotykis – kelionė su jais ir dar į kitą šalį. Be to, Lizė ir Maiklas užims Finą, nes mes su Snou nemėgstame naktinėti, o Finas mėgsta.

Skirtumai, kurių namie nepastebi, per atostogas gali tapti šiokia tokia kliūtimi. Jei atvirai, būti kartu nėra paprasta, be to, keliaudami mes su Finu kartais pritrūkstam kalbos. Šito niekaip neatsitiks, jei būsim su Lize ir Maiklu. Ir kaip galėjau būti tokia kvaila? Lizė liepė man pačiai viską spręsti. Aišku, kaip paskui supratau, ji ne tai turėjo galvoje, nes jei Lizė neprivers visų elgtis taip, kaip ji nori, bus nelaiminga.

Tuo metu, kai atėjo Lizės žinutė, mes su Snou prie kompiuterio jau kelias valandas guglinome apie Veneciją: gondolas mirguliuojančiam vandeny, senovinius rūmus, saulėje išblukusias spalvas.

– Vandeninės gatvės? – Snou buvo sužavėta.

Ji iš prigimties santūri. Sakau ir sakysiu: Snou – gyvas įrodyimas, kad tylus vanduo – gilus dugnas. Jai būdingas ne tik drovumas – diagnozuotas drovumas (apie tai papasakosiu vėliau): kitam ji pasirodytų užsisklendusi. Aš gyvenu dėl jos šypsenų. Kai jos veide nušvinta šypsena, šypsai ir aš.

– Galėtume apvažiuoti visą Italiją, ne tik aplankyti Veneciją, – pasakiau jai.

Snou linktelėjo.

Beje, tai mūsų tradicija, nors dabar jau nežinau, ar ji išliks. Kasmet birželį mes visa šeima iškeliuojame atostogų. Ne bet kokių. Abi su Snou išsirenkame, kur, o tada kelis mėnesius ruošiamės.

Mano akimis, nėra prasmės keliauti be penkių žvaigždučių. Nesuprantu, ko skristi per vandenyną, jei teks nakvoti viešbučio numeryje su šiurkščiomis paklodėmis arba vonia, prastesne negu namie. Vaizdavausi Romą, Ravelą, Veneciją. O tada į elektroninę paštą parašė Lizė: „Gal traukiam į Siciliją?“

Pasitariau šiuo klausimu su mūsų kelionių agente Glorija –

ji tikras lobis. Glorija pasiūlė Taorminą. Žino puikią vietą, kur apsistoti, net pažįsta jos vadybininką. Bet Lizė užsispyrė dėl Sirakūzų. Juose nėra penkių žvaigždučių viešbučių – vien tai jau šį tą sako. Visiška senovė, kaip mane patikino Lizė, toli nuo turistų išmintų takų. Iš Sirakūzų tik pusantros valandos kelio į Taorminą, kurią ji pavadino turistų spąstais su gražiu vaizdu. Jei aš norėsianti ten nuvažiuoti, galėsianti išsinuomoti automobilį. Ir iš tikrųjų Taorminoje besą išskirtiniai *teatro greco** griuvėsiai, bet kad nepasirodyčiau nesukalbama, sutikau apsieiti be jų. Aš labai sukalbama, nors gal ir ne visi supranta.

Lizė nekultūringa. Nors iš pažiūros nė neįtartum.

– Londone ji pasigyrė nė karto nebuvo Teite, – papasakojau Eiprelei. – Kam tuščiai keliauti į kitas šalis? Ir kas giriasi nepasižiūrėjęs garsiųjų Ternerių?

– Blogiausia, – pasvarstė Eiprelė, – kad Lizė bevaikė. Neturinėtos vaikų moterys visiškai kitokios negu turinėtos.

– Ji gražiai elgiasi su Snou, – atsakiau.

– Kalbu ne apie gražų elgesį. Bijau ir sakyti, tačiau bevaikėms moterims trūksta jausmų gilumo. Tai emocinės neūžaugos.

Ir aš slapta taip maniau. Bet jei Eiprelė garsiai nebūtų pasakiusi, būčiau iki galo to nepripažinusi.

Taigi sutarta. Lizė ir Maiklas bus kartu su mumis pietinėje maršruto dalyje: Romoje, Sirakūzuose. O paskui mes vieni keliausime į Ravelą ir Veneciją – Snou, Finas ir aš.

Finas niekada nieko neklausinėja apie atostogas. Pasakau, kur keliaujam, kada išvykdam, ir sukraunu daiktus – net jo.

Kelionės išvakarėse abi su Snou nuvažiuojom į CVS vaistinę nusipirkti kremo nuo saulės.

* Graikų teatro (*it.*).

– Vadink mane Tone, – tarė ji.

– Tone?

– Noriu būti Tonė.

– Kodėl? Man patinka tavo vardas. Tu gimei per pūgą ir kitą rytą visas pasaulis spindėjo po nuostabaus grožio sniego apklotu. Dėl to tave ir pavadinom Snou*.

Ne kartą jai apie tai esu pasakojusi. Tas pasakojimas man buvo lyg lopšinė.

– Iš kur tau atėjo į galvą tas vardas – Tonė?

– Iš garsenybių nuotraukų. Kompiuteryje. Ten buvo tokia moteris, Tonė Nikols.

Snou labai grakšti – vienu judesiu ji nuo kaktos iki pat galvukų susiglostė ilgus šilkinius, šviesius kaip ir mano plaukus, nubraukė į šoną ir persimetė per petį.

– Prašom nuotrauką – profiliu ir anfasu.

– Profiliu ir anfasu fotografuojami suimtieji.

– Žinau, – atsakė ji.

Kartais Snou netyčia elgiasi provokuojamai. Tai kyla iš jos tyrumo, naivumo. Stengiuosi nereaguoti, o Finas tiesiog mėgaujasi. Juokiasi, o ji niekaip nesupranta, ar tas juokas gerai, ar blogai. Klausiamai žiūri į mane. Jei dera juoktis, nusišypsau. Jei ne, papurtau galvą.

Dažnai prisimenu tą pokalbį su Snou ir bandau suprasti, ar tai nebuvo perspėjimas, kad turėjau labiau ją saugoti. Pasak Eiprelės – ne. Motiną visada dėl visko graužia sąžinė, net jei ji nekalta.

* Angl. *snow* – sniegas.

MAIKLAS

ŽADĖJAU K., KAD VISKĄ BAIGSIU. Dėjau visas pastangas. Rytais pasirėmęs ant baro gerdavau kavą ir žiūrėdavau, kaip Lizė plaka vaisių kokteilį. Nuo greičio, kokį ji kartais išvysto virtuvėje, man akys raibsta: pokši plastikinių dėžučių dangteliai, į maišytuvą byra bananų gabaliukai, šilauogės, dar kas nors. Sauja ledukų. Koją trinkteli šaldytuvo dureles su ką tik įstatytu sojų pienu. Meistriška.

Gerdavau kavą ketindamas jai pasakyti. Tuoj pat, bet kurią sekundę. Ėjo diena po dienos. Savaitė po savaitės. Žinodamas savo bailumą, jeigu tai paaiškinimas, svarstydavau, ar nepasakius kaip tik tada, kai bjauriai birbia maišytuvas. Pasakyti tada, kai ji neišgirs – nesveika pramoga. Vakaraus manęs paprastai nebūdavo ir Lizė pati apsirūpino pateisinimu, neva aš savo kabinete. Rašau. „Kaip tave įtraukė tas romanas.“

– Kaip tave įtraukė tas romanas – net neišsiėmei iš spintos lagamino, nors išskrendam po poros dienų, – tarė mano žmona, gurkšnodama *Pinot Noir*.

Lizė pakvaišusi dėl Oregono *Pinot Noir*. Ji ko nors nusitveria ir tada tuo giriiasi, šiuo atveju – atsukamu butelio dangteliu.

– Kas nors juk turėjo prieš kažkiek metų išrasti kamščio pakaitalą, – pasakė ji.

Kam aš apskritai apie tai kalbu?

Išstartų žodžių nebesugrąžinsi. Jie gali virsti bombomis.

Aš tavęs nebemyliu, pasakė vyras žmonai baisią tiesą, bet nutylėjo likusią jos dalį.

Aš tavęs nebemyliu, ir jau senokai, Elizabeta. Aš nevažiuosiu į Italiją. Vos nepasakiau iš smalsumo. Dėl aštraus pojūčio. Mirusiam prikelti.

Bet nepasakiau. Nebūčiau pakėlęs isterijos. Mane užveda jos energija. Suprantu, kodėl vyrai palieka raštelį ant židinio krašto ir dingsta.

Kelionės išvakarėse ji duonos gabaliuku išdažė šlakelį alyvuogių aliejaus ir neprinešusi prie burnos staiga pakėlė į mane akis. Prasideda. Pamačiau, kaip galvoje jai šmėkstelėjo kažkokia mintis. *Man čia gera.* Ji mane ramina – ar ne juokinga? Nieko baisaus, kad, po velnių, nebeliko apie ką kalbėti. *Man čia gera.*

Mes per vedybinio gyvenimo metus taip vienas kitą pažinom, kad net nebūdama šalia ji yra šalia. Galiu už ją pasakyti jos žodžius. Jos mintis.

Kita vertus, aš juk rašytojas. Toks mano darbas.

Prisiminiau, kaip kartą Lizė apibūdino vieną mūsų pažįstamą porą. „Vaidmenų atranka“, – pasakė ji apie jų santuoką. Gal tai palaikė ir mūsų santuoką – mes manėm, kad turim būti vienas su kitu, ir visi kiti taip manė. Visi, kurie ką nors reiškia Niujorke. Mūsų aplinkoje. Žurnalistai. Leidėjai. Rašytojai. Ironizuoju. Ne toks jau aš šūdžius.

Pagaliau juk mes iškeliaujam su Finu, Teilor ir tuo jų vaiku,

užsidariusiu savyje. Tai pajvairins monotoniją krapštant smege-
ninę, ką čia pasakius L., kad neskambėtų priešiška. Taip tada
galvojau, kiek apskritai apie tai galėjau galvoti. Negalėjau drau-
gauti su Finu. Jis neskaito, bent jau aš nepastebėjau. Ir šiaip tarp
vyrų nedaug turiu draugų. Pati draugystės idėja man atrodo mo-
teriška. Užtat jis didelis keliautojas, o aš ne. Man geriau namie,
ypač mielai būčiau pasilikęs tada.

Beprotybė keliauti su moterimi, kuri tau nebeįdomi. Vienu
du. Seksualiniai lūkesčiai, kurių neketinau patenkinti. Bent šitaip
galėjau likti ištikimas.

NIEKAS NĖRA DUKART VIENODAI
PAPASAKOJĘS TOS PAČIOS ISTORIJOS.
DŽIAZAS? KAS NORS KITAS TAI PAVADINTŲ MELU.

DELIA EPHRON (Delija Efron) – amerikiečių rašytoja, dramaturgė ir scenarijų autorė, parašiusi filmo „Jums žinutė“ scenarijų ir 15 knygų. „Sirakūzai“ – naujausias jos romanas, sukėlęs tikrą audrą tarp kritikų ir skaitytojų. Tai deginantis, įtraukiantis ir prikaustantis romanas apie kelionę. Iš pradžių – į Sirakūzus, tačiau paaiškėja, kad iš tikrųjų tai kelionė į savo ir kitų santuokos gelmes.

Iš tiesų tai turėjo būti atostogos.

Negalėdami atsitraukti stebime, kaip dvi į Sirakūzus atvykusios poros pamažu įsipainioja į savo pačių apgaulių ir paslapčių voratinklį. Kaip negailestinga Sicilijos saulė apnuogina viską, ką jie bijojo prisipažinti net sau.

Niujorkiečiai Maiklas ir Lizė atkeliauja į Italiją su savo draugais iš Meino Finu ir Teilor bei liguistai drovia jų dukra Snou. Nuo pat pradžių aišku, kad atostogų idilei iškils kliūčių – Fino ir Lizės bendri romantiški prisiminimai, rašytoją Maiklą kankinanti kūrybinė krizė ir baimė prisipažinti žmonai savas nuodėmes.

Ir ką tarp suaugusiųjų veikia motinos akylai prižiūrima dešimtmetė? Visi veikėjai meluoja sau ir kitiems.

O bomba po pamatais nepaliejamai tiks...

„Sirakūzai“ – psichologinis romanas apie santuoką, apie apgavystes, kuriomis maitiname kitus ir save, apie tėvus ir vaikus, apie tai, ką padarome, norėdami santuoką išardyti, ir ko griebiamės, norėdami ją išsaugoti. Apie skausmą, kurį sukeliame sau ir kitiems. Šis romanas kaip džiazas: savo įvykių versiją pasakoja kiekvienas veikėjas, o mes jaučiame, kaip nepaliejamai kyla įtampa, romanas pamažu virsta trileriu.

ISBN 978-609-466-246-1

9

786094 662461

TYTOALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt